

KÚRIA

Bhar.II.487/2013/11.szám

A Kúria, mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2013. július hó 4. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A különösen jelentős kárt okozó csalás bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt indult büntetőügyben az I. rendű vádlott és védője által bejelentett másodfellebbezést elbírálva a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 1.Bf.217/2012/15. számú ítéletét az I. rendű vádlott tekintetében megváltoztatja:

a vádlott terhére rótt, az 1978. évi IV. Büntető törvény (Btk.) 318.§ (1) bekezdésében meghatározott és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás bűntettét a Btk. 373.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás bűntettének minősíti.

A vádlott terhére megállapított további cselekményeket,

a 4 rendbeli társtettesként elkövetett csalás bűntettének kísérletét [1978. évi IV. Büntető törvény (Btk.) 318.§ (1) bekezdés, (7) bekezdés a) pontja] a Btk. 373.§ (1) bekezdés, és a (6) bekezdés a) pontja szerint;

a 4 rendbeli közokirat-hamisítás bűntettét [1978. évi IV. Büntető törvény (Btk.) 274.§ (1) bekezdés a) pontja] a Btk. 342.§ (1) bekezdés a) pontja szerint;

a 4 rendbeli folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségét [1978. évi IV. Büntető törvény (Btk.) 276.§] a Btk. 345.§-a szerinti 4 rendbeli folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségéként;

az 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségét [1978. évi IV. Büntető törvény (Btk.) 276.§] a Btk. 345.§-a szerinti 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségeként;

az 1 rendbeli közokirat-hamisítás büntettét [1978. évi IV. Büntető törvény (Btk.) 274.§ (1) bekezdés c) pontja] a Btk. 342.§ (1) bekezdés c) pontja szerint

jelöli meg.

A vádlott a kiszabott szabadságvesztés 2/3-ad részének a kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

A vádlott által a 2012. november 27. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét az I. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja.

A harmadfokú eljárás során felmerült 17.600.- (azaz tizenhétezer-hatszáz) forint bűnügyi költséget Balás Róbert I. rendű vádlott köteles az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s

A Székesfehérvári Törvényszék - megismételt eljárást követően - a 2012. február hó 22. napján kihirdetett 5.B.238/2010/37. számú ítéletével az I. rendű vádlott tekintetében a Pesti Központi Kerületi Bíróság 17.B.XIV.4669/2004/3. számú ítéletének próbára bocsátást kimondó részét hatályon kívül helyezte, a próbára bocsátást megszüntette.

Az I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki

- 4 rendbeli bűnsegédként elkövetett csalás büntettének kísérletében, mint bűnsegéd [Btk. 318.§ (1) bek., (7) bek. a) pont, 16.§, 21.§ (2) bek.]
- 1 rendbeli csalás büntettében [Btk. 318.§ (1) bek., (5) bek. a) pont],
- 4 rendbeli közokirat-hamisítás büntettében [Btk. 274.§ (1) bek. a) pont],
- 4 rendbeli folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276.§, 12.§ (2) bek., 21.§ (2) bek.],
- 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276.§, 12.§ (2) bek.].

Ezért és a próbára bocsátással érintett, felszámolás eredményének

meghiúsításával járó csődbüntettért [Btk. 290.§ (5) bek.] - halmazati büntetésül - 5 év 6 hónap börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az előzetes fogva tartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte.

Elrendelte a Marcali Városi Bíróság 4.B.12/2006/10. számú ítéletével kiszabott 1 év börtönbüntetés végrehajtását.

További 1 rendbeli közokirat-hamisítás büntette [Btk. 274.§ (1) bek. c) pont] miatt emelt vád alól felmentette.

Rendelkezett a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

A kétirányú fellebbezés okán eljáró Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2012. november hó 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozott 1.Bf.217/2012/15. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta:

I. rendű vádlott vonatkozásában a Pesti Központi Kerületi Bíróság 17.B.XIV.4669/2004/3. számú ítélete próbára bocsátás kimondó rendelkezésének hatályon kívül helyezését, a próbára bocsátás megszüntetését és a próbára bocsátással érintett felszámolás eredményének meghiúsításával járó csődbüntett [Btk. 290.§ (5) bek.] miatt a büntetés kiszabását mellőzte.

A vádlott bűnösségét további 1 rendbeli közokirat-hamisítás büntetében [Btk. 274.§ (1) bek. c) pont] is megállapította.

A terhére rótt 4 rendbeli csalás büntetnének kísérletét [Btk. 318.§ (1) bek. és (7) bek. a) pont] társtettesként elkövetettnek jelölte meg.

Az I. rendű vádlott börtönbüntetését 7 évre, a közügyektől eltiltás tartamát ugyancsak 7 évre súlyosította.

A bűnjelekre vonatkozó rendelkezést pontosította, a magánfél polgári jogi igényét a törvény egyéb útjára utasította.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. rendű vádlott tekintetében - a személyi adatok pontosítása mellett - helybenhagyta.

A másodfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy az első fokú ítéletet az azt megelőző eljárással együtt felülbírált.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak találta, azt kizárólag csak kisebb körben egészítette ki.

Az I. tényállási pontban foglaltakat (első fokú ítélet 8. oldal) mellőzte, mert a csődbüntett büntethetősége 2011. február 11. napján elévült, ezért a próbára bocsátást már nem lehetett megszüntetni és a terhelttel szemben büntetést kiszabni. Ezért a próbára bocsátás megszüntetés végett egyesített ügyet a másodfokú eljárásban elkülönítette és a tekintetben a büntetés kiszabását is mellőzte.

Ugyancsak tényállás kiegészítés körében a II. tényállás utolsó, a tényleges tulajdoni viszonyra utaló mondatát (első fokú ítélet 9. oldal 6. bekezdés) szintén mellőzte.

Indokolása szerint tévedett a törvényszék, amikor az I. rendű vádlottat felmentette a tényállás II. pontjához kapcsolódó közokirat-hamisítás büntettének a vádja alól. Az I. rendű vádlott ugyanis nem kívánt gépkocsit vásárolni, ahhoz önrészt biztosítani, a törlesztőrészleteket sem kívánta kifizetni, és a megszerzett járművet sem tartotta magánál. A terhelt és megbízója tudta, hogy a kölcsön megszerzése valótlan tartalmú okiratokon alapszik, és azt is, hogy a nyilvántartás nem a valódi jogviszonyt fogja tükrözni, ha azt a terhelt bejegyzés végett benyújtja. A Btk. 274.§ (1) bekezdés c) pontjába ütköző intellektuális közokirat-hamisítást azért követte el a vádlott, mert közreműködött abban, hogy a jog létrejöttére vonatkozóan valótlan adatot és tényít foglaltanak közokiratba. Erre figyelemmel állapította meg a másodfokú bíróság az I. rendű vádlott bűnösségét további 1 rendbeli - intellektuális - közokirat-hamisítás büntettében is.

A másodfokú bíróság indokát adta annak is, hogy az I. rendű vádlott magatartását a csalás büntettének kísérletében miért nem bűnsegédi részesi alakzatban, hanem társtettesi alakzatban állapította meg. Eszerint az I. rendű vádlott a gazdasági társaságnak ügyvezetője volt, cégszerű aláírása és a cég bélyegzőjének elhelyezése nélkül nem tudott a cég nevében hatályos jognyilatkozatokat tenni. A kitervelt csaláshoz a B. C. Kft., mint jogosult nevében kellett tévedésbe ejteni a sértettet és a károkozással összefüggésben várt anyagi haszon is a cég számláján jelent volna meg. Ennek megfelelően a vagyon elleni bűncselekménnyel összefüggésben az I.r. vádlott nem részesi segítséget nyújtott az elkövetéshez, hanem tettése volt annak. Mivel a II. rendű vádlottal teljes szándékegységben cselekedett, aki a számlához is hozzáférést kapott és az okirat beadását is elvégezte, a másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottak a Btk. 20.§ (3) bekezdése szerinti társtettesként jártak el, mivel a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását egymás tevékenységéről tudva, közösen valósították meg.

A másodfokú bíróság a halmazat lévén megváltozott bűncselekmények körére is tekintettel, a bűnösségi körülmények súlyuknak megfelelő értékelése alapján az I. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetést súlyosította.

Egyebekben indokát adta a rendelkező rész további rendelkezései

jogszabályhely feltüntetésének.

*

Miután a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság az I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rendbeli közokirat-hamisítás bűntettében [Btk. 274.§ (1) bek. c) pont] az elsőfokú bíróság felmentő döntését követően, erre figyelemmel a Be. 386.§-ának (1) bekezdés c) pontja alapján a harmadfokú eljárás lehetősége megnyílt.

Ekként a másodfokú ítélet ellen - annak kihirdetésekor - az I. rendű vádlott és védője fellebbezést jelentettek be, a 2012. november hó 27-i tárgyalásról készült jegyzőkönyv szerint az I. rendű vádlott a csalás miatt (nem nevesítette, hogy a csalásnak melyike tekintetében) felmentésért is, másodlagosan enyhítésért, védője (indokai kifejtése nélkül) csatlakozva a védencéhez, enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A terhelt védője írásban indokolt fellebbezésében a következőkre hivatkozott:

- a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla megsértette a tisztességes eljárás részét képező közvetlenség elvét akkor, amikor az elsőfokú eljárásban védői indítványra elutasított F. G., T. A. és M. L. tanúk meghallgatását akként pótolta, hogy e tanúk nyomozati iratok között fellelhető vallomásait a 2012. november 27-i tárgyaláson oly módon olvasta fel, hogy nevezetteket sem szóban, sem írásban a tárgyalásra nem idézte meg;
- a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság ítéletének 5. oldalának alulról a harmadik bekezdésében foglaltak
 - "A Fővárosi Főügyészség NF.1630/2011/11-I. szám alatt 2012. április 3-án kelt vádiratában M. L. J., T. A. Zs. és F. G. vádlottakat a felülbírálattal érintett ítélet III. részében foglalttal azonos tényállás mellett - többek között - 4 rb., a Btk. 318.§ (1), (7) bekezdés a) pontja szerinti csalás bűntettének kísérletével vádolta, amelyet bünszervezet keretében követtek el."
 - súlyosan sértik az ártatlanság vélelme garanciális jogi alapelvét, miután a mondat kijelentő mondatban fogalmaz, és az ügyben sem első fokú ítélet, sem jogerős ítélet még nem született;
- sérelmezte továbbá a másodfokú ítélet 6. oldalának negyedik bekezdésében megfogalmazottakat - "az utolsó (előző bekezdésben idézett tényállás kiegészítés) pedig azért volt elengedhetetlen, mivel az iratokból, de különösen F. G. mentességére vonatkozó kioktatása ellenére is megtett tanúvallomásából kitűnően eljárás indult a vádlottak társai ellen, mégpedig bünszervezeti forma felrovása mellett. E kiegészítés már csak azért is szükséges volt, mert a másodfokú eljárásban az I. rendű védő részéről név szerinti hivatkozás

történt M. L.-re és T. A.-ra." - azzal az indokkal, hogy az eljárás alá vont I. rendű vádlott büntetésének kiszabására vonatkozó rendelkezést a másodfokú bíróság oly módon súlyosította, hogy a súlyosítás indokának megalapozásául az I. rendű vádlott védője által tanúmeghallgatásra indítványozott személyek bűnösségére vonatkozó megalapozatlan állítást foglalt a másodfokú ítélet indokolási részébe, amellyel a tanúkat megillető ártatlanság vélelmét megsértette;

- nem vette kellő súllyal figyelembe a másodfokú bíróság a büntetés kiszabásánál a vádlott testi fogyatékoságát, azt, hogy csupán fél karral rendelkező személy; hivatkozott arra, hogy testi fogyatékosága miatti rokkantságát sem az elsőfokú, sem a másodfokú bíróság ítélete nem tartalmazza. A védő ezt az észrevételét fellebbezése írásos kiegészítésében pontosította akként, hogy az elsőfokú bíróság bűnösségi körülményként a vádlott vele született rokkantságát értékelési körébe vonta;
- megalapozatlansághoz vezető tartalmi hiányosságként kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező része a Btk. 318.§ (1) bek., (5) bek. a) pont szerint minősülő, a Btk. 274.§ (1) bek. a) pont szerint minősülő és a Btk. 276.§ szerint minősülő cselekményeknél elkövetői minőséget nem tüntetett fel, utóbbi cselekménynél pedig egy 12-es betűelírás is található; ugyanezt sérelmezte a másodfokú ítélet rendelkező részére vonatkozóan is.

A védelem szerint ezek a hiányosságok az eljáró bíróságok ítéleteinek hatályon kívül helyezését indokolják, mégpedig a harmadfokú eljáráshoz fűződő jogerő okán, esetleges téves minősítésnél a terhelt javára ugyanis rendes jogorvoslat már nem jelenthető be;

- az ítéletek megalapozatlanságaként sérelmezte az eljáró bíróságok álláspontját az alkalmatlan eszközzel elkövetett kísérlet megállapíthatóságának, valamint a korlátlan enyhítés lehetőségének elutasítása tárgyában. A védő szerint az alkalmatlan eszközzel történt elkövetés kérdésköre kivizsgálatlanul maradt, ami maga után vonhatja az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikke 3/d. pontjában biztosított emberi alapjog sérelmét;
- fellebbezéséhez csatolta az ügyben tanúként meghallgatott, az első- és másodfokú bíróság által is a bizonyítékok körében felhasznált Farkas Gábor tanúra vonatkozóan két - 2011. augusztus 21. napján, illetve 2013. február 4. napján kelt - elmeorvos szakértői véleményt, mely szerint nevezett az elmeműködés kóros állapotában szenved.

A védő írásbeli fellebbezése írásos kiegészítésében a továbbiakra is utalt:

- az elsőfokú ítélet bevezető része nem tüntette fel, hogy "nyilvános" tárgyaláson hozta meg ítéletét;

- ismételten kiemelte az alkalmatlan eszközzel való elkövetés kérdéskörénél azt, hogy az a tény, miszerint az azonnali beszédési megbízás azért nem került teljesítésre, mert a pénzintézet alkalmazottai észlelték a fizetési meghagyások hiányosságát, az elkövetési eszköz alkalmatlanságának tényét még nem teszik semmissé, nem teszik meg nem kerülhetővé;
- az első- és másodfokú bíróságok által elkövetett eljárásjogi és anyagi jogi hibák orvoslása a büntetés enyhítését vonhatja maga után;
- miután F. G. tanú elsőfokú meghallgatása és a csatolt elmeorvos-szakértői vélemény készítésének napja között mindösszesen 6 nap különbség van (2011. augusztus 26.; 2011. augusztus 21.), így ez a bizonyíték terhelő bizonyítékként nem vehető figyelembe;
- ismét kihangsúlyozta, hogy büntetőjogi főkérdésben való indokolási kötelezettség elmulasztása az ítéletet felülbírálatra alkalmatlanná tette.

Fentiek okán az első- és másodfokú ítéletek hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

A Legfőbb Ügyészség BF.3177/2012. számú átiratában a vádlott és védője tárgyaláson bejelentett fellebbezését alaptalannak tartotta.

Átirata szerint az eljáró bíróságok a tényállást maradéktalanul felderítették, a bizonyítékokat - egyenként és összességében - helyesen értékelték, részletesen és irathűen adtak számot bizonyítékértékelő tevékenységükről. Okszerűen következtettek az I. rendű terhelt bűnösségére, a terhére megállapított bűncselekmények jogi minősítése is törvényes.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a Kúria a másodfokú ítéletet az I. rendű terhelt tekintetében hagyja helyben.

★

A Kúria a másodfellebbezéseket a Be. 391.§-ának (2) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

I. rendű vádlott védője írásban részletesen megindokolt fellebbezését továbbra is fenntartotta, indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság az abban foglaltaknak adjon helyt.

A Legfőbb Ügyészség képviselője a védő által benyújtott fellebbezést nem tartotta alaposnak. Megítélése szerint M. L. és T. A. tanúkenti kihallgatásának elmulasztása nem tette a tényállást felderítetlenné, ezáltal az ítéleteket megalapozatlanná és felülbírálatra alkalmatlanná, az pedig, hogy a másodfokú bíróság

ítéletében hivatkozott arra, miszerint ezen személyekkel szemben vádemelésre került sor, tényjellegénél fogva nem sérti, nem sértheti az ártatlanság vélelmét. F. G. tanúvallomásának bizonyító erejét cáfolandó, becsatolt két igazságügyi szakértői vélemény álláspontja szerint nem tette hiteltelenné a tanú vallomását, annál is inkább, mert a tanú vallomásával szinkronban állanak a bizonyítási eljárás során beszerzett egyéb bizonyítékok. Az indokolási kötelezettség elmulasztásával kapcsolatban előadta, hogy miután a védő valójában a bizonyítékok bírói mérlegelését támadja, ez harmadfokú eljárásban tilalmazott. Ugyancsak nem tartotta alaposnak a bűncselekmények megnevezésénél a tettesi elkövetői alakzat megjelölésének hiányát, ez ugyanis megfelel a jelenlegi bírói gyakorlatnak. Az alkalmatlan kísérlet megállapíthatósága körében kifejtett védői álláspontot sem osztotta. Hivatkozott a másodfokú bíróság mindenben helytálló jogi érveire, valamint arra, hogy a benyújtott iratok önmagukban nem voltak sem abszolút, sem relatív alkalmatlan eszközök a célzott joghatás kiváltására. Utalt arra is, hogy az eljáró bíróságok a büntetés kiszabása körében nem csak a vádlott testi fogyatékoságát, hanem az egészségi állapotát is értékelték.

A 2013. július 1. napjával hatályba lépett új Btk.-ra figyelemmel az elkövetéskori és elbíráláskori törvényi rendelkezések összevetése alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy a tényállás II. pontjában rögzített, gépjárművel kapcsolatos jelentős kárt okozó csalási cselekmény [1978. évi IV. Büntető törvény (Btk.) 318.§ (1) bek., (5) bek. a) pontja] büntetési fenyegetettsége a megváltozott értékhatárra tekintettel enyhébben minősül, így a helyes minősítése és megnevezése e cselekménynek nagyobb kárt okozó csalás büntette [Btk. 373.§ (1) bek., (3) bek., a) pontja] lesz. Ekként az I. rendű vádlottal szemben az elbíráláskor hatályos Btk. rendelkezései alkalmazandók.

Miután a nagy tárgyi súlyú, súlyosabban minősülő csalási cselekményre és a többszörös halmazatra tekintettel a kiszabott büntetés enyhítésére nem látott alapot, egyebekben az I. rendű vádlott vonatkozásában a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

I. rendű vádlott utolsó szó jogán azt hangsúlyozta ki, hogy álláspontja szerint a III. tényállási pontban rögzített csalási cselekmény nem lett teljes mértékben felderítve, F. G. tanúmeghallgatása mellett M. L. és T. A. tanúk kihallgatása ugyancsak szükséges lett volna, hiszen ezeket a személyeket F. G. elkövetőként nevezte meg. Az alkalmatlan kísérlettel kapcsolatban hivatkozott az e körben meghallgatott tanúkra (bírószobai titkár, banki alkalmazottak), azok vallomásában foglaltakra, amelyekből szerinte egyértelműen "lejön", hogy a bankokhoz benyújtott fizetési meghagyások olyan súlyos tartalmi és formai hibában szenvedtek, hogy semmilyen körülmények között nem került volna sor kifizetésre.

A Kúria a harmadfokú eljárás során megállapította, hogy a vádlott és védőjének (másod)fellebbezése nem alapos.

A vádlott esetében - a Be. 386.§-a (1) bekezdésének c) pontjára tekintettel - kétségtelenül megnyílt a harmadfokú eljárás lehetősége, mivel a másodfokú bíróság a bűnösség kérdésében az elsőfokú bírósághoz képest eltérő rendelkezést (is) hozott. A II. tényállási pont tekintetében ugyanis a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségét 1 rendbeli közokirat-hamisítás [Btk. 274.§ (1) bek. c) pont] bűncselekményében is megállapította, az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezésével szemben.

A Kúria a Be. 367/A.§ (1) bekezdésének a), és d) pontjában a rendes jogorvoslatra feljogosítottak fellebbezése alapján eljárva - a Be. 387.§-ának (1) és (2) bekezdése szerinti terjedelmében - a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet, az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt felülbírált abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint, hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e.

A felülbírálati logikát követve, de a jogorvoslati nyilatkozatokban foglaltakra figyelemmel is a Kúriának először az eljárási szabályok megtartását kellett vizsgálnia és abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a másodfokú határozat érdemben felülbírálható-e.

A Kúria megállapítja, hogy ennek során nem észlelt olyan - a Be. 399.§ (1) - (4) bekezdése szerinti - feltétlen hatályon kívül helyezési okot képező eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemi elbírálását kizárja.

A védelem eljárási szabálysértésként, egyben a közvetlenség alapelvének megsértéseként kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság a 2012. november 27-i tárgyaláson F. G., T. A., M. L. tanúk vallomásait felolvasta anélkül, hogy őket idézte volna a tárgyalásra. A Kúria a Fővárosi Ítéltábla előtt folyt másodfokú eljárás irataiból megállapította, hogy a védelemnek ez a kifogása iratellenes. A 2012. november 27-i (helyesen) nyilvános ülésről készült /15. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv szerint nevezett személyek tanúvallomásai nem lettek ismertetve, a jegyzőkönyv ezzel kapcsolatban még ráutaló adatot sem tartalmaz. A másodfokú ítélet további bizonyításfelvételről említést sem tesz.

A védő részletesen indokolt fellebbezése szerint a másodfokú bíróság a tisztességes eljáráshoz, a tisztességes tárgyaláshoz való jog sérelmét, továbbá az ártatlanság védelmének sérelmét valósította meg akkor, amikor F. G., T. A., M. L. tanúk személyére

vonatkozóan a tényállást kiegészítette azzal, hogy velük szemben a Fővárosi Főügyészség vádat emelt többek között több rendbeli csalás büntetnének kísérlete miatt, melyet bünszervezet keretében követtek el. A Kúria osztotta a Legfőbb Ügyészség álláspontját a tekintetben, hogy a másodfokú bíróság a vádemelés körülményének rögzítésével tényt közölt, nem pedig mérlegelt, ez tehát az ártatlanság vélelmének sérelmét nem jelentheti. A Kúria álláspontja szerint ennek az alapelvnek a sérelme F. G., T. A., M. L. vonatkozásában azért sem értelmezhető, mert nevezettek jelen eljárásban tanú minőségében vannak jelen.

A Kúria a védő további kifogása alapján rámutat, hogy valóban mulasztott az elsőfokú bíróság akkor, amikor határozata fejrészában nem tüntette fel, hogy ítéletét a megjelölt napokon tartott ún. nyilvános tárgyaláson hozta meg. Ez a mulasztás azonban - figyelemmel a Be. 399.§ (2) bekezdés a) pontjában és a (3) bekezdésben foglaltakra - a Be. 373.§-a (1) bekezdésének II., illetve III. pontjában meghatározott abszolút eljárási szabálysértésnek nem minősül. Mérlegelést nem tűrő, hatályon kívül helyezési okot kizárólag az képez, ha a tárgyalásról a nyilvánosságot törvényes ok nélkül zárták ki (Be. 373.§ (1) bek. II./f) pont). Megjegyzi a Kúria, hogy jelen ügyben valamennyi elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv tartalmazza, hogy nyilvános tárgyaláson készült.

A Kúria - összegezve az eljárási szabályok megtartására vonatkozó vizsgálatát - megállapítja, hogy az első- és a másodfokú bíróság az eljárást a perjogi szabályokat betartva folytatta le, indokolási kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett, mérlegelő tevékenységéről, illetve annak eredményéről, ellenőrizhető módon számot adott.

*

A Be. 388.§ (1), illetve (2) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a határozatát akkor alapíthatja a másodfokú ítélet alapját képező tényállásra, ha az - miután a harmadfokú bírósági eljárásban nincs helye bizonyításnak - további bizonyítás felvétele nélkül is megalapozott, vagy az iratok alapján azzá tehető, ekként a helyes tényállás megállapítható, a helytelen ténybeli következtetés kiküszöbölhető.

A harmadfokú bíróság értelemszerűen azt vizsgálja, hogy a másodfokú bíróság által irányadónak tartott tényállás megalapozott-e. Ezalatt értendő az elsőfokú ítélettel megállapított és a másodfokú bíróság által megalapozottnak tartott tényállás.

A másod- és harmadfokú bíróság számára egyaránt adott ugyanis a megalapozatlanság vizsgálatának törvényi lehetősége és ugyanaz értendő a megalapozatlanság okai alatt [Be. 351.§ (2) bekezdés].

A megalapozatlanság közvetlen kiküszöbölésének (a reformációs jogkörnek) azonban eltérő a terjedelme. A másodfokú bíróság akár - a törvényi korlátok között felülmérlegeléssel - eltérő tényállást is megállapíthat [Be. 352.§ (1) bekezdés b) pontja, és (3) bekezdés]. A harmadfokú bíróság viszont a tényállást csupán kiegészítheti (az abból hiányzó ténymegállapításokat pótolhatja), és helyesbítheti (a meglévő ténymegállapítást módosíthatja, mellőzheti).

A két terjedelem közti különbség lényege, hogy a kiegészítés, helyesbítés csak a meglévő tényállásba illeszkedő ténymegállapítást eredményezhet, attól eltérőt nem. Ami pedig kívül esik a harmadfokú bíróság - a másodfokú bírósághoz képest szűkebb - reformációs jogkörén, az értelemszerűen a hatályon kívül helyezési (kasszációs) jogkörbe kerül [Be. 399.§ (5) bekezdés].

Mindezeket előrebocsátva a Kúria a felülbírálat eredményeként megállapította, hogy a másodfokú bíróság ítéletének alapját képező, a másodfokú bíróság határozatával kiegészített elsőfokú ítélet II. tényállási pontja részben megalapozatlan.

A helyes tényállás azonban az iratok tartalma alapján megállapítható volt, ezért a Kúria a Be. 388.§-ának (2) bekezdése szerint az elsőfokú ítélet II. tényállási pontban foglaltakat az alábbi - utolsó bekezdéssel - egészíti ki:

I.r. vádlott által a saját nevében megkötött gépkocsi adásvételi szerződés adatai alapján az Országos Gépjármű-nyilvántartóba a vádlott, mint tulajdonos 2007. február 13. napján bejegyzésre került.

Az ekként kiegészített és immár hiánytalan ítéleti tényállás megalapozott, mentes a Be. 351.§-ának (2) bekezdésében felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, ily módon az a harmadfokú eljárásban is irányadó volt.

A megalapozott tényállásra figyelemmel a harmadfokú bíróság nem osztotta a védőnek azt az álláspontját, hogy az első- és másodfokú ítélet (jogszabályhely megjelölése nélkül, de valójában a Be. 351.§-a (2) bekezdésének d) pontjára utalva) megalapozatlansági okban szenved. A helytelen ténybeli következtetést, mint megalapozatlansági okot egyrészt azzal indokolta, hogy a III. pontban foglalt tényállás tévesen F. G. vallomására, mint teljes beszámítási képességgel rendelkező személy vallomására alapozódott, holott az általa csatolt - nem vitásan a másodfokú ítélet kézhezvételét követően tudomására jutott és beszerezett - 2011. augusztus 21. napján kelt igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény szerint nevezett a vizsgálattal érintett cselekmény 2010. decemberi elkövetésekor olyan elmeorvos állapotban, tudatzavarban szenvedett, mely kizárta cselekménye társadalomra való veszélyességének felismerésében, illetve, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjen.

E védői érvelés vonatkozásban a Kúria mindenekelőtt hivatkozik a Be. XV. Fejezetében szabályozott, a harmadfokú bírósági eljárás általános szabályai között rögzített 386.§-a (2) bekezdésében foglaltakra, mely szerint a fellebbezésben bizonyítást indítványozni, új tényt állítani, vagy új bizonyítékra hivatkozni nem lehet.

E szabályozás alapját az képezi, hogy a Be. 388. §-ában foglaltak szerint a harmadfokú bírósági eljárásban bizonyítás felvételére nem kerülhet sor. A harmadfokú bíróság határozatát arra a tényállásra alapítja, amelynek alapján a másodfokú bíróság a megtámadott ítéletét hozta, kivéve, ha ez a tényállás megalapozatlan.

A Kúria megállapítja, hogy a védelem által támadott III. ítéleti tényállás valóban részben F. G. tanúvallomásán alapul. A bizonyítási eljárás során az eljáró bírónak a tanúvallomásnak, mint bizonyítási eszköznek a beszerzésekor a Be. 80.§-ában részletezett tanúzási akadályokra figyelemmel kell lennie. Itt jegyzi meg a Kúria a védői fellebbezésben foglaltak pontatlansága miatt - kizárólag az iratszerűség elvárhatósága okán -, hogy F. G. tanú kihallgatására a 2011. szeptember 19-i elsőfokú tárgyaláson került sor, ahol a tanú mentességére való kioktatás ellenére is fenntartotta az ellene folyamatban lévő két büntetőügy nyomozati eljárásában 2009. augusztus 4. napján, majd 2011. augusztus 29. napján gyanúsítottként tett vallomásait, ezt vontatta aztán az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körébe (első fokú ítélet 16. oldal). A Kúria megállapítja, hogy F. G. tanú bizonyítékként kezelt vallomása sem tanúzási képesség akadályára nem utal, sem elmebetegségre, annál is inkább, mert az abban foglaltak szinkronban vannak az eljárás egyéb adataival, így - amint arra az elsőfokú bíróság is utalt - a tanú által név szerint megnevezett személyek megegyeztek az I. rendű vádlott által szintén név szerint megjelölt, az eseményekben közreműködő személyekkel. Így az üzletész adásvételi szerződést elkészítő ügyvédet mindketten dr. P. Z.-ként jelölték meg - mely egyébként megfelelt a valóságnak -, mindketten hivatkoztak az A. keresztnévű hölgyre, aki az L. nevű személlyel állt kapcsolatban, végül az I. rendű vádlott is utalt vallomásában egy G. nevű személyre, mint az L. nevű személy alkalmazottjára, aki az üzeneteket közvetítette. Ez a személy pedig F. G. tanú volt.

Mindezek alapján F. G. tanú bizonyítékként értékelt vallomását a védő által csatolt iü. elmeorvos-szakértői vélemény nem tette hiteltelenné. A III. tényállásban foglaltak bizonyítására egyébként is rendelkezésre állt az eseményeket illetően beismerő vallomást tett I. rendű és II. rendű vádlottak vallomása, az írásszakértői vélemények, a bankokba leadott fizetési meghagyásokon szereplő bírósági bélyegző-lenyomatokkal kapcsolatosan készített okmányszakértői vélemény, amelyek önmagukban elegendőek az I. rendű vádlott bűnösségének bizonyítására.

A védő helytelen ténybeli következtetésre, mint megalapozatlansági okra hivatkozott akkor is, amikor fellebbezésében azt állította, hogy az elsőfokú bíróság az alkalmatlan eszközzel való elkövetés kérdéskörét nem vizsgálta teljes körűen, illetve a rendelkezésre álló és megvizsgált bizonyítékokból helytelen, téves következtetést vont le, ezáltal a tévesen levont következtetésekből eredően az I. rendű vádlott bűnössége tekintetében téves döntést hozott.

Megállapítható, hogy az I. rendű vádlott elleni büntetőügyben a III. tényállási pontban rögzített cselekmény tekintetében is minden olyan bizonyítást lefolytatott a bíróság, amire szükség volt, vagyis a tényállást felderítette.

Megállapítható az is, hogy mind az első fokon eljáró Székesfehérvári Törvényszék, mind a másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla a törvény és a logika szabályainak megfelelően értékelte a tényállási ponthoz kapcsolódó bizonyítékokat, amikor a tényállást megállapította, illetve kiegészítette. Mind az elsőfokú bíróság (ítélete 22. oldalának utolsó két bekezdésében), mind a másodfokú bíróság (ítélete 7. oldalának 4. bekezdésében) helytálló jogi érvekkel adta indokát annak, hogy a bankokhoz benyújtott 4 fizetési meghagyás - annak ellenére, hogy valóban súlyos formai és tartalmi hiányosságokkal bírt, melyek hozzájárultak ahhoz, hogy az inkasszókat a bankok nem teljesítették - nem volt alkalmatlan a kívánt joghatás kiváltására. Megfelelő és törvényes indokát adták a bíróságok, hogy az alapos banki belső ellenőrzés akadályozta meg azt, hogy a vádlottak elérjék céljukat, amely alapos banki ellenőrzés nem eredményezheti az eszköz alkalmatlanságát.

A Kúria a tényállás tükrében kihangsúlyozza, hogy a különböző bankok fiókjaihoz benyújtott hamis fizetési meghagyások valós bírósági ügyszámokkal rendelkeztek, ami eleve kizárja az alkalmatlan eszköz megállapíthatóságát, ehhez ugyanis az kell, hogy objektíve, relatíve alkalmatlan eszközzel vigyék végbe a cselekményt. Jelen esetben azonban ez nem állapítható meg. Ebből következően a védelem által hivatkozott korlátlan enyhítés lehetősége (Btk. 17.§ (2) bekezdése) fel sem merülhet.

A Kúria végül utal arra, hogy a vádlott által sérelmezett két tanú (T. A. és M. L.) meghallgatásának mellőzése, valamint a bírósági titkár és banki alkalmazottak tanúvallomásának eltérő tartalmú értékelése a bizonyítékok bírói mérlegelését támadja, ami harmadfokú eljárásban - megalapozott tényállás esetén - kizárt. E körben a harmadfokú bíróság megállapítja, ha az eljáró bíróság bizonyítékokból vont ténykövetkeztetései nem okszerűtlenek, akkor ezek a következtetések a bíróság mérlegelési tevékenységébe tartozóvá válnak, ami köti a fellebbviteli bíróságot. Miután jelen ügyben az eljáró bíróságok a bizonyítékok értékelésére vonatkozó kötelezettségüknek mindenben eleget téve jártak el, következtetéseik pedig okszerűek, mindezekre figyelemmel a bizonyítékok felülmérlegelésére a harmadfokú eljárásban törvényes

lehetőség nem volt.

*

A Kúria, mint harmadfokú bíróság megállapította, hogy a büntető anyagi és eljárásjogi szabályok szerint törvényesen járt el a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság akkor, amikor az I. rendű vádlott bűnösségét a II. tényállási pontban foglalt cselekmény vonatkozásában további 1 rendbeli közokirat-hamisítás büntetében [Btk. 274.§ (1) bekezdés c) pont] is megállapította az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezésével szemben.

A Btk. 274. § (1) bekezdés c) pontja szerint minősülő és büntetendő ún. intellektuális közokirat-hamisítás büntettét az követi el, aki közreműködik abban, hogy jog vagy kötelezettség létezésére, megváltozására vagy megszűnésére vonatkozó valótlan adatot, tényt vagy nyilatkozatot foglalnak közokiratba. Ilyen bűncselekmény elkövetése esetén az elkövető a közokirat készítőjével valótlan adatot, tényt vagy nyilatkozatot közöl, s az e közlés alapján elkészülő okirat valótlan tartalmú, de alakilag nem hamis. E bűncselekmény védett jogi tárgya a közhitelesség, a közokiratok alakai és tartalmi valódiságához fűződő közbizalom.

A jelen ügyben szóban forgó adás-vételi, valamint kölcsön és opciós szerződés nem a felek tényleges akaratát tükrözte, hiszen az irányadó tényállás értelmében az I. rendű vádlottnak nem volt gépkocsi vásárlási szándéka. A C. A. Kft.-vel kötött adás-vételi, és a R. L. Zrt.-vel kötött kölcsön- és opciós szerződés tárgyát képező gépkocsit valójában nem az I. rendű vádlott vásárolta meg. Ahogy azt a másodfokú bíróság határozatában (6. oldal 8. bekezdés) rögzítette, a „szerződés” azt a célt szolgálta, hogy a tényleges tulajdonos, aki birtokolta is a járművet, ne kerüljön nevesítésre a szerződésben, és a gépjármű nyilvántartásba sem tulajdonosként, sem pedig üzembentartóként ne kerüljön be.

Ekként a valótlan adatok alapján az Országos Gépjármű nyilvántartó közhiteles nyilvántartásába a Suzuki Swift típusú személygépkocsi üzembentartójaként az I. rendű vádlott került bejegyzésre.

Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság helyes jogi indokai ellenére tényállás kiegészítése körében a II. tényállás utolsó - valójában a bűncselekmény megvalósulását megfogalmazó - teljes mondatát mellőzte, a harmadfokú bíróság a "tényleges tulajdoni viszonyoknak megfelelően" mondatrész és a feltüntetett jogszabályhely elhagyásával a tényállást a gépkocsi átírására vonatkozó résszel kiegészítette.

A közhitelű nyilvántartások eredendően arra szolgálnak, hogy a bejegyzett jogok és tények fennállását hitelesen tanúsítsák.

Mindebből következik, hogy az eljáró másodfokú bíróság az irányadó II. tényállási pont alapján törvényesen minősítette az I. rendű vádlott cselekményét a Btk. 274.§ (1) bekezdés c) pontjában meghatározott és aszerint minősülő közokirat-hamisítás büntettének.

*

A Kúria a továbbiakban a vádlott terhére - fentiek okán is - megállapított tényállásokból levont jogi következtetéseket vizsgálva megállapította, hogy az eljáró bíróságok mindkét tényállási pont tekintetében okszerűen következtettek az I. rendű vádlott bűnösségére, és hibátlan jogi indokolással, törvényesen minősítették valamennyi, a vádlott terhére megállapított bűncselekményt.

A Be. 258.§-a (2) bekezdésének d) pontjában előírtak szerint, a bírói gyakorlatnak megfelelően tüntették fel az ügydöntő határozat rendelkező részében a minősítéskor alkalmazott törvényhelyeket. Helyesen jártak el akkor is, amikor a Btk. 318.§ (1) bek., (5) bek. a) pont szerint minősülő (II. tényállási pont), a Btk. 274.§ (1) bek. a) pont szerint minősülő (III. tényállási pont) és a Btk. 276.§ szerint minősülő (II. tényállási pont) cselekményeknél elkövetői minőséget nem tüntettek fel. A Legfelsőbb Bíróság (Kúria) Büntető Kollégiuma 61/2008. BK véleménye 2/d. pontjában foglaltak szerint ugyanis a határozat rendelkező részében nem kell utalni arra, hogy ha az elkövető tettesként követte el a bűncselekményt, ahogy azt sem, hogy ha befejezett bűncselekményt valósított meg. Ezért nem került feltüntetésre a másodfokú bíróság rendelkező részében sem az ott bűnösséget megállapító, a Btk. 274.§ (1) bek. c) pontja szerint minősülő (II. tényállási pont) közokirat-hamisítás bűncselekményénél az elkövetői minőség. Ekként ez a védői - a védelem szerint az ítéletek megalapozatlanságához vezető tartalmi hiányosság - kifogás nem bír alappal. Az elsőfokú ítélet rendelkező részében a Btk. 276.§ szerinti cselekménynél hivatkozott - egy 12-es szám - betűelírás tekintetében tett védői észrevétellel kapcsolatban a Kúria megállapítja, hogy az nem elírás, hanem a folytatólagos elkövetésre utaló 12.§ (2) bekezdés jogszabályhely megjelölése.

*

A 2013. július 1-jével hatályba lépett (új) Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 2.§-ának (2) bekezdése értelmében ha a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, akkor az új büntető törvényt kell alkalmazni. A Btk. 2.§-a második fordulatára figyelemmel a "rég" és az "új" törvény teljes összevetésével kell megállapítani, hogy összhatásában melyik eredményez enyhébb elbírálást. Ekkor valamennyi bűncselekményre nézve vagy az elkövetéskor, vagy pedig az elbíráláskor hatályos jogszabályt egységesen kell alkalmazni, a büntető anyagi jogi rendelkezések együttes (részben az elkövetéskor, részben az elbíráláskor hatályos rendelkezések), kombinatív alkalmazására nem kerülhet sor.

A kifejtettek okán a Kúria, mint harmadfokú bíróság az I. rendű vádlott terhére megállapított bűncselekmények tekintetében - tekintettel arra, hogy valamennyi bűnhalmazatban lévő bűncselekmény elkövetése az elbíráláskor hatályos új büntető törvénykönyv hatálybalépése előtt történt - az elkövetéskor és elbíráláskor hatályban lévő anyagi jogi rendelkezéseket összevetette, ekként megállapította, hogy az I. rendű vádlott terhére megállapított II. tényállásban foglalt (gépjármű vásárlással és kölcsönigénnyel kapcsolatos) csalási cselekmény az elbíráláskor hatályos Btk. alapján, a megváltozott érték (kár) határokra tekintettel enyhébben minősül. Miután a többi bűncselekmény esetében a "rég" és az "új" Btk. az elbírálás szempontjából eltérő rendelkezést nem tartalmaz, a Kúria az I. rendű vádlott esetében az új büntető törvényt alkalmazta.

A hivatkozott II. tényállás szerint a csalási cselekménnyel okozott kár 2.420.000.-Ft, ami az elkövetéskor hatályos Btk. 138/A.§-a c) pontja értelmében (miszerint jelentős a kár, ha kétmillió forintot meghalad, de ötvenmillió forintot nem halad meg) az 1978. évi IV. Büntető törvény (Btk.) 318.§-a (1) bekezdésében meghatározott és az (5) bekezdés a) pontja szerint jelentős kárt okozó csalás bűntettének minősült, ekként egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel volt fenyegetett. A 2012. évi C. törvény 459.§-a (6) bekezdés b) pontja szerint a II. tényállási pontban foglalt csalási cselekménnyel okozott kár "csupán" nagyobb kárnak minősül, tekintettel arra, hogy a hivatkozott értelmező rendelkezés a nagyobb kár összeghatárait ötszázezer-egy és ötmillió forint között határozza meg. Ezért a Kúria e cselekményt a 2013. július 1-jétől hatályos Btk. 373.§-a (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő nagyobb kárt okozó csalás bűntettének minősítette, mely bűncselekmény büntetési fenyegetettsége három évig terjedő szabadságvesztés.

Az I. rendű vádlott terhére megállapított további cselekmények tekintetében a Kúria a fentiekben kifejtett indokok okán a bűncselekmények új Btk. szerinti jogszabályhelyeit megjelölte, illetve ahol a bűncselekmény megnevezésében változás következett be, így jelen esetben a magánokirat-hamisítás esetében, a bűncselekmény megnevezését is pontosította.

Ekként eljárva

az 1978. évi IV. tv. (Btk.) 318.§ (1) bekezdés, (7) bekezdés a) pontja szerint minősülő 4 rendbeli társtettesként elkövetett csalás bűntettének kísérletét a 2012. évi C. tv. (új Btk.) 373.§ (1) bekezdés, és a (6) bekezdés a) pontja szerint;

az 1978. évi IV. tv. (Btk.) 274.§ (1) bekezdés a) pontja szerint minősülő 4 rendbeli közokirat-hamisítás bűntettét a 2012. évi C. tv. (új Btk.) 342.§ (1) bekezdés a) pontja szerint;

az 1978. évi IV. tv. (Btk.) 276.§-a szerint minősülő 4 rendbeli

folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségét a 2012. évi C. tv. (új Btk.) 345.§-a szerinti 4 rendbeli folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségeként;

az 1978. évi IV. tv. (Btk.) 276.§-a szerint minősülő 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségét a 2012. évi C. tv. (új Btk.) 345.§-a szerinti 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségeként;

az 1978. évi IV. tv. (Btk.) 274.§ (1) bekezdés c) pontja szerint minősülő 1 rendbeli közokirat-hamisítás büntetettét a 2012. évi C. tv. (új Btk.) 342.§ (1) bekezdés c) pontja szerint jelölte meg.

A 2012. évi C. tv. (új Btk.) alapján a folytatólagos elkövetés megállapítása a 6.§ (2) bekezdésén, a kísérlet megállapítása a 10.§ (1) bekezdésén, a társtettesi, illetve bűnsegédi elkövetési alakzat meghatározása a 13.§ (3) bekezdésén, illetve a 14.§ (2) bekezdésén alapul.

A másodfokú bírósággént eljáró Fővárosi Ítéltábla a büntetés kiszabása körében az enyhítő és súlyosító körülményeket hiánytalanul és körültekintően vette számba és értékelte. Helyesen utalt arra, hogy a súlyosabban minősülő csalási cselekmény elkövetése kiemelkedő társadalomra veszélyességgel bír, miután a vádlott (társaival együtt) bírósági határozat meghamisításával igyekezett anyagi célját kirívóan magas összegre elérni, ezzel a tetteivel a jogbiztonságot veszélyeztette, ezért a személyében rejlő társadalomra veszélyesség jelentős.

Mindezek alapján a Kúria, mint harmadfokú bíróság nem látott megállapíthatónak olyan, a büntetés enyhítése irányába ható körülményt, amely a kiszabott büntetés enyhítését indokolná.

Ekként a megvalósított bűncselekményhalmazra, köztük a súlyosabban minősülő csalási cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára figyelemmel, az I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetést szükségesnek, egyben törvényesnek ítélte meg.

Az I. rendű vádlott vonatkozásában a Kúria által alkalmazott, a 2012. évi C. tv. (új Btk.) értelmében megváltozott büntető anyagi jogi rendelkezések a következők: az I. rendű vádlottal szemben a halmazati büntetés kiszabása a Btk. 80.§-a (2) bekezdésére figyelemmel a 81.§-a (2) bekezdésén, a kiszabott szabadságvesztés börtön fokozat meghatározása a Btk. 37.§-a (2) bekezdés a) pontján, a közügyektől eltiltás alkalmazása a Btk. 61-62.§-án, a felfüggesztett szabadságvesztés utólagos elrendelésére vonatkozó rendelkezés a Btk. 87.§-a (1) bekezdés b) pontján alapul.

A Kúria, mint harmadfokú bíróság ezért a Be. 398.§-ának (1) és (2)

bekezdésének alkalmazásával a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta. Egyebekben a másodfokú bíróság határozatát a Be. 397.§-a alapján helybenhagyta.

Az új Btk. 38.§-a (2) bekezdésének a) pontja alapján rendelkezett a Kúria arról, hogy az I. rendű vádlott a kiszabott szabadságvesztés-büntetés kétharmad részének a kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Az I. rendű vádlott által előzetes letartóztatásban töltött idő beszámítása az új Btk. 92.§-a (1) és (2) bekezdésén alapul.

Rendelkezett egyúttal arról, hogy a harmadfokú eljárásban a kirendelt védő közreműködésével felmerült bünygyi költséget a Be. 385.§-a, valamint a 381.§-ának (1) bekezdése alapján az I. rendű vádlott viseli.

A harmadfokú bíróság ítélete - a Be. 588.§-ának (4) bekezdése alapján - a meghozatala napján jogerőre emelkedik, ellene további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2013. július hó 4.

Dr. Katona Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Krecsik Eldoróda s.k. előadó bíró, Dr. Feleky István s.k. bíró

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 1.Bf.217/2012/15. számú ítélete a Kúria Bhar.II.487/2013/11. számú ítélete folytán az I. rendű vádlott tekintetében 2013. július hó 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

. Katona Sándor s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő
Bné